

אי נמי בקפיצה בקפיצת הדרך על ידי שם המפורש אזל, אי נמי מילי אמירה מסר⁽¹⁰⁾ לעדים, ואע"פ שלא היה עמהם, שמא מתחלה אמר להם בעירו, כתבו גט לאשתי, ואח"כ הלכו העדים לסורא.

ובדאמר לחו רב לספרי, וכן אמר לחו רב הונא לספרי שכותבין את השטרות:

כי איתנכו כאשר אתם נמצאים בשילי, שם מקום, כתובו את מקום השטר שהוא בשילי, אע"ג דמימסרן מילי אע"פ שנצטויתם בכתיבתו בהיני — שם מקום.

וכי איתנכו בהיני, כתובו בהיני, אע"ג דמימסרן מילי בשילי.

ועתה חוזרת הנמרא לבעיה הקודמת:

מאי הוה עליהו דשומשמי?

איך נפסקת ההלכה, מי חיישינן שמא פינן והאי אחרינא הוא או לא.

רב יומר אמר, לא חיישינן.

רבינא אמר, חיישינן.

והלכתא חיישינן:

שנינו במשנה: קטטה בינו לבינה וכו' אינה נאמנת:

מאי אמרת, למה יש לחשוש, דלמא מסר ליה,

אין לחוש לכך, כיון דאותיות, כגון שטר, נקנות במסירה בלא קנין, שוב אינו יכול לחזור בו.

מעשה בההוא גיטא דאשתכח בסורא, והאשה עמדה ותבעתו⁽⁹⁾, וכתוב ביה הכי: בסורא מתא, אנא ענן בר הייא נהרדעא, פטרית ותרכית פלוגית אנתתי. ואנו חוששין שמא אין זה הגט מאותו ענן בעל זו האשה, אלא מענן אחר.

ובדקו רבנן מסורא ועד נהרדעא, ולא הוה ענן בר הייא אחרינא, לבר מענן בר הייא מהגרא דהוה בנהרדעא.

ואתו סהדי מנהרדעא ואמור: דההוא יומא כי איכתב ההוא גיטא בסורא, ענן בר הייא מהגרא גבן הוה עמנו היה בנהרדעא.

אמר אביי: אף לדידי דאמינא חיישינן לתרי ענן, הכא לא חיישינן. דהא איבדקא כל נהרדעא, ולהאי ענן ליכא למיחש דהא קאמרי סהדי דבנהרדעא הוה, מאי בעא בסורא, והרי לא יתכן לבוא באותו היום מנהרדעא לסורא.

אמר רבא: אף לדידי דלא חיישינן לתרי ענן היכא דלא הוחזק, הכא חיישינן הואיל והוחזק איש אחר כשמו. ודלמא בגמלא פרחא אזל, שהולך מהר כעוף הפורח,

9. תוס' רי"ד.

נפשות דכתיב ביה "והצילו העדה" (דברים יא) וצריך לחפש אחר אפשרות להצילו, לא חיישינן להכי. אלא הגמ' נקטינהו הכא לסניפין בעלמא.

10. כ' הר"ן ועוד ראשונים, דהך טעמא דמילי מסר הוא עיקר, כי לגמלא וקפיצה אפילו בדיני